

Queridos diocesanos:

Últimamente estamos utilizando en nuestra realidad eclesial una palabra que suena rara, sorprende a muchos y que, seguramente, necesita de una cierta explicación. Hablamos de la palabra SINODALIDAD. Por mi parte la he usado alguna vez en escritos y en alguna alocución para informar sobre la iniciativa del papa Francisco al convocar un Sínodo de Obispos para tratar precisamente de la forma de nuestras relaciones en la Iglesia. Intento explicar un poco este concepto y, por supuesto, cómo lo aplicamos en nuestra realidad diocesana y parroquial.

Algunos han definido el término sinodalidad como una forma concreta de vivir y obrar, un estilo de caminar como Iglesia peregrina. Esto nos obliga a analizar las dinámicas comunicativas, el modo en que se elaboran y toman decisiones y las relaciones que se dan entre los diferentes protagonistas de la misión evangelizadora de la Iglesia. Esta reflexión afecta directamente a nuestra naturaleza de creyentes examinando de forma permanente el pasado (desde el bautismo y los distintos contactos y colaboraciones con la comunidad) para mejorar en el presente y en el futuro nuestro camino y nuestra implicación con todo el Pueblo de Dios. Participando con todos desarrollamos los rasgos esenciales de la Iglesia como son la comunión y la misión. No podemos renunciar a este compromiso que nos ayuda a profundizar en la fe, a aceptar a los semejantes con sus cualidades y carencias y a poner nuestros talentos al servicio del plan de Dios.

El método sinodal contiene tres elementos que conviven de modo simultáneo: la escucha del Pueblo de Dios, el discernimiento y la toma de decisiones. Cada uno de ellos protagonizado por un agente de pastoral, por algunos o por todos los miembros. Implica sobre todo el encontrarse, escuchar, dialogar, discernir, definir... y dejarnos sorprender por el Espíritu. En la práctica habitual no podemos prescindir de la influencia de los demás ni, por supuesto, de la gracia de Dios que nos conduce por el camino de la historia.

En la base de este camino comunitario está la libertad individual, la reflexión personal, la participación de cada uno. La persona nunca se diluirá en un todo anónimo. La suma de voluntades potenciará el servicio del conjunto reconociendo que cada uno tiene su ritmo vital, su carácter, su historia familiar, su formación... y que camina junto a otros sin avances precipitados ni descartes o abandonos por cansancio. Hemos de acentuar también la responsabilidad en función del cargo ejercido en cada momento. El ritmo comunitario evita los dos extremos y el papa Francisco no se cansa de repetir la importancia de la ayuda mutua para fortalecer la Iglesia de Jesucristo.

Descendamos a nuestro propio nivel parroquial y diocesano. Es muy conocido por todos y algunos de vosotros habéis dado mucho tiempo y dedicación al trabajo conjunto. En la diócesis hay varios órganos colegiados que posibilitan diálogos sinceros y decisiones sólidas además de ayudar al obispo en la conducción de la parte del Pueblo de Dios a él confiada. El Colegio de Consultores, el Consejo Presbiteral, el Consejo Diocesano de Pastoral, el Consejo de Asuntos Económicos. Sacerdotes, religiosos y laicos comparten las tareas y señalan las opciones que mejor responden a las directrices evangélicas. Muchos han participado en estos organismos.

En las parroquias debe haber un Consejo de Pastoral y un Consejo de Economía con competencias en todos los asuntos de evangelización y de administración ordinaria. El objetivo sería conseguir que su existencia estuviera garantizada en todas ellas además de promover los equipos de catequesis, de celebraciones y de caridad. Entre todos lo podemos hacer todo.

Con mi bendición y afecto.

+Salvador Giménez, obispo de Lleida.

L'ESGLÉSIA, COMUNITAT QUE CAMINA PER LA HISTÒRIA. 15. maig. 2022

Estimats diocesans:

Últimament, estem fent servir en la nostra realitat eclesial una paraula que ens sona rara, ens sorprèn i que, potser, l'hem d'explicar més. Parlem de la paraula SINODALITAT. Per part meua l'he usat alguna vegada en escrits i en alguna al·locució per informar sobre la iniciativa del papa Francesc de convocar el Sínode de Bisbes per tractar precisament de la forma de les nostres relacions a l'Església. Intentaré concretar una mica aquest concepte i, per descomptat, com l'apliquem a la nostra realitat diocesana i parroquial.

S'ha definit el terme sinodalitat com una forma determinada de viure i actuar, un estil de caminar com a Església pelegrina. Això ens obliga a analitzar les dinàmiques comunicatives, la manera en què s'elaboren i es prenen decisions i les relacions que hi ha entre els diferents protagonistes de la missió evangelitzadora de l'Església. Aquesta reflexió afecta directament la nostra naturalesa de creients tot examinant de manera permanent el passat -des del baptisme i els diferents contactes i col·laboracions amb la comunitat- per millorar en el present i en el futur el nostre camí i la nostra implicació amb tot el Poble de Déu. Quan participem amb tothom desenvolupem els trets essencials de l'Església com són la comunió i la missió. No podem renunciar a aquest compromís que ens ajuda a aprofundir en la fe, a acceptar els altres amb les seves qualitats i mancances i a posar els nostres talents al servei del pla de Déu.

El mètode sinodal conté tres elements que conviuen de manera simultània: l'escolta del Poble de Déu, el discerniment i la presa de decisions. Cada un d'ells és protagonitzat per un agent de pastoral, per alguns o per tots els membres. Implica sobretot trobar-se, escoltar, dialogar, discernir, definir..., i deixar-nos sorprendre per l'Esperit. En la pràctica habitual no podem prescindir de la influència dels altres ni, tampoc de la gràcia de Déu que ens condueix pel camí de la història.

A la base d'aquest camí comunitari hi ha la llibertat individual, la reflexió personal, la participació de cadascú. La persona mai es diluirà en un tot anònim. La suma de voluntats potenciarà el servei del conjunt reconeixent que cadascú té el seu ritme vital, el seu caràcter, la seva història familiar, la seva formació..., i que camina al costat d'uns altres sense avanços precipitats, sense descartar persones ni abandonar per cansament. Hem d'accentuar també la responsabilitat en funció del càrrec exercit en cada moment. El ritme comunitari evita els dos extrems i el papa Francesc no es cansa de repetir la importància de l'ajuda mútua per enfortir l'Església de Jesucrist.

Baixem ara a l'àmbit parroquial i diocesà, que ja és conegut per tots i alguns de vosaltres heu donat molt de temps i dedicació al treball conjunt. A la diòcesi tenim diversos òrgans col·legiats que possibiliten diàlegs sincers i decisions sòlides, a més d'ajudar el bisbe en la conducció de la part del Poble de Déu confiada a ell. El Col·legi de Consultors, el Consell Presbiteral, el Consell Diocesà de Pastoral, el Consell d'Assumptes Econòmics, sacerdots, religiosos i laics comparteixen les tasques i assenyalen les opcions que millor responen a les directrius evangèliques. En aquests organismes hi han participat moltes persones.

A les parròquies hi ha d'haver un Consell de Pastoral i un Consell d'Economia amb competències en tots els assumptes d'evangelització i d'administració ordinària. L'objectiu seria aconseguir que la seva existència hi estigués garantida, a més de promoure els equips de catequesi, de celebracions i de caritat. Entre tots ho podem fer tot.

Amb la meva benedicció i afecte,

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida